

ИВАНКА Д. ДЮЛГЕРОВА

ВЪЛШЕБНАТА СВИРКА

chitanka.info

Един човек имал две деца — момче и момиче. Втората му жена ден и нощ говорела против завареника. А една сутрин омесила погача от пепел, дала я на мъжа си и заръчала да отведе детето в гората. По пътя ожаднели. И като стигнали, бащата търкулил погачата и казал: „Върви след нея! Тя ще те отведе при вода.“ Затичало момчето, но погачата се ударила в камък и нали била от пепел, се раздробила на парчета. Върнало се да пита баща си подир кое да тръгне. Тук татко, там татко, а него го няма никакъв. Помислило, че звяр го е отвлякъл, и заплакало. Като се наплакало и отворило очи, видяло един сляп старец с тояжка и риза до земята.

— Ако си момиче, върви чуто невидяно — рекъл дядото. — Ако ли си момче — ела след мене.

Стигнали сламена колиба. Напоил стареца момчето, дал му една свирка и го пратил да пасе овцете.

— Но да не слизаш от билото, защото в дола има самодиви и може да ти вземат очите! — заръчал той.

Послушало го момчето. Изкарало стадото на високото и засвирило. Като чули свирнята, самодивите от дола така се захласнали, че без да усетят изкачили билото и наобиколили свирача. А той, уж без да иска, счупил свирката и започнал да сече един клон. Като го отсякъл, рекъл на най-близката самодива:

— Подръж, да направя нова свирка!

Самодивите уж не били глупави, пък тая им била и тартор, но се пресегнала към клона. Момчето го било разцепило от по-рано и ѝ заклещило ръката. Писнала от болка, но вместо да я пусне, то рекло:

— Ръката ти ще стои така, докато не донесете на дядо очите! Нямало що да стори самодивата — силата ѝ била в дола, а на билото ставала като всички хора. Заръчала на слугинчето си да донесе очите. Слязло то в дола и не след дълго се върнало с една кутийка. Взело я момчето и тръгнало към колибата, до него върви самодивата, а след тях подрънква стадото.

Зарадвал се стареца. Измил очите с изворна вода и си ги сложил. Но тези очи не били неговите. Самодивите подучили слугинчето да вземе едни вълчи очи и дядото да изяде момчето. Обаче нали и стадото било пред него, та като прогледнал, дядото проговорил с дрезгав глас:

— Ау-у... Тия овце много са се ояли. Дай да ги изпонатръшкаме!

Грабнало момчето очите и викнало на самодивата:

— Ако още веднъж ме изльжеш, ще те опека на шиш!

Разтреперила се тя и пратила отново слугинчето в дола. Като донесло очите, момчето се усъмнило дали пак не лъжат и дало на стареца само едното. Измил го той в изворна вода, сложил си го и ревнал:

— Ей, момче! Донеси бързо казана, напали огън и влизай да се вариш, че съм гладен!

Разбрало то, че това е око от гладен човекоядец. Нямало що да стори, освен да го надвие с хитрост. Напалило огън, стоплило вода и започнало да се къпе.

— Аз ти казах да се вариш, а не да се миеш! — ревнал отново дядото с човекоядски глас.

— Ами няма да ме ядеш мръсен — засмяло се момчето, но краката му треперели. Като се изкъпало, сипало нова вода в казана, сложило сол, мерудии, влязло вътре и захлупило капака. Чак когато водата започнала да пари, го отхлупило и викнало:

— Ей, дядо! То бива аз да забравя, ама ти как не се сети, че другото око е в мене и ще се свари в чорбата?! Ела да ти го сложа, че водата вече клокна.

Навел се старецът над казана, а момчето вместо да сложи второто око, бръкнало, та извадило първото. Дядото начаса си станал предишния. Макар и сляп се затюхкал да вади момчето от чорбата.

— Ох, синко, каква беля щяхме да сторим? Я ме вържи и тогава ми слагай очите, че тия самодиви, кой знае какво ще ни пробутат третия път.

Така и сторили. Когато слугинчето донесло третите очи, момчето ги измilo с изворна вода и сложило едното на стареца. Тозчас от него се търкулила сълза и той рекъл:

— Сполай ти, синко! Човек без очи е като в тъмница. Сложили другото око. Дядото завел момчето до един извор.

Измил го и то започнало да свети. После слезли в избата. Вътре имало два сандъка — един писан и един вехт.

— Избирай! — казал старецът и момчето посегнало към писания. — Ето че и ти сърка. Вземи другия! И ще го отвориш чак пред бащината къща.

Понесло то сандъка. Не бил нито много тежък, нито много лек. Като стигнало пред къщи, вдигнало капака и отвътре заизлизали стада. Поляната се напълнила с птици, овце, кози, крави и с всяко стадо — пастира. В това време бащата излязъл по двора, видял, че му тъпчат ливадата, и викнал:

— Ей, вие! Ако дойда, тая поляна ще ви се стори тясна!

Момчето вдигнало капака и стадата едно по едно се прибрали в сандъка. Нарамило го и влязло в бащиния двор. На прага се показали мащехата и сестричето, но никой не познал госта, защото старецът го бил окъпал във вълшебен извор. Само кучето се заумилквало в краката му. А мащехата рекла е мазен глас:

— Чиба, проклетнико! Ще изцапаш господарчето.

— Какво ти господарче? — засмяло се момчето. — Аз съм най-глупавият, най-лошият, най-мързеливият и най-големият лъжец в околните села. Пък и срама нямам — изгонихте ме — пак се връщам.

Чак тогава мащехата го познала и кипнала:

— Колко пъти съм ти казвала да не мъкнеш вехтории! Махай тоя сандък, че вчера сме мели!

— Да мълкваш, жено! — сепнал ѝ се за пръв път бащата. — Свършиха ли се мъжете в тая къща, та ще командваш? Пък, ако не ти харесва — ей пътя.

Жената си влязла набързо. Притулила се до прозореца. Гледа — завареникът отваря сандъка и като заизлизали ония ми ти стада — дворът не ги побира. Заплакала от яд и плакала, плакала, плакала, а като спряла, пред къщата нядало ни стада, ни завареник.

Момчето си вдигнало сандъка и отишло да живее на една поята, дето останала от майка му. След година-две кошарите отеснели за добитъка. Един ден то отхлупило капака на вехтия сандък. Всичко що било излязло от него, си влязло обратно. Останал само приплода. Нарамило сандъка и го понесло към гората... На сбогуване старецът му подарил свирка, досущ като оная, която счупило, за да подлъже самодивата. Засвирило момчето и не спряло чак до дома си. Всичко живо се захласвало да слуша, а стадата се прибириали сами. И така било всяка вечер. Сядал на прага стопанинът, надувал свирката и стадата си влизали в кошарите.

Славата му се разнесла надалече. Едни го видели, но не повярвали на очите си, други само чули и пак повярвали. Сам царят

научил за него.

Минали години. Един ден вражи войски прегазили границите и от двореца проводили за момчето, което вече станало момък. Възседнал той бял жребец, заобиколил врага и надул свирката. Цял ден и цяла нощ свирил, а като съмнало, се поклонил и си тръгнал. Тръгнали си и войниците и от този ден не похванали оръжие.

В двореца очаквали момъка. Но освен царската дъщеря, всички други се радвали насила. Отвсякъде се сипели поздравления, но красивите думи не можели да скрият срама, че най-първите мъже се сврели в двореца и чакали едно момче да спасява царството.

— Беше ми дълг — казвал момъкът в отговор и се покланял на първите мъже.

Три дни и три нощи продължили празненствата. Три дни и три нощи останал момъкът в двореца. А като си тръгнал, водел със себе си невеста.

И заживяла царската дъщеря в селския дом. А след време, когато наследила баща си, разказала за ония години като за най-щастливите. Наравно с нея народът почитал мъжа ѝ. Царували дълго, но нито веднъж не посегнали към вълшебната свирка за държавни дела.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.